בית המדרש המרכזי
יביע אומר
בראשות הגאון רבי יצחאל כהן שליט"א
רח' עוזיאל 41 בני ברק
גיליון מס' 184

פרשת "בלק"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

הָאֹכֶל שֶׁל אִמָּא

זוג הוֹלְכִים לֶאֱכֹל אֵצֶל אִמָּא שֶׁל הַבַּעַל. 'אִמָּא!' - אוֹמֵר הַבַּעַל - 'הַכּוֹסְכוֹס שֶׁלָּךְ הוּא הַטָּעִים בְּיוֹתֵר בָּעוֹלָם'... 'אִמָּא! אֵיזֶה יְפֵי סִדַּרְתְּ אֶת הַשֻּׁלְחָן'. אִמָּא... אִמָּא... וּכְשֶׁהוּא רוֹאֶה אֶת אֲחוֹתוֹ - 'אֵיזוֹ צַדִּיקָה אַתְּ... אֵיזוֹ צְנוּעָה שֶׁאַתְּ'...

הוּא לֹא עָשָׂה מַשֶּׁהוּ רַע, הוּא רַק נָתַן מַחְמָאָה לְאִמָּא שֶׁלּוֹ, נָתַן מַחְמָאָה לַאֲחוֹתוֹ, אֲבָל הַטָּעוּת שֶׁהוּא עָשָׂה הִיא טָעוּת חֲמוּרָה... שֶׁכָּל בַּעַל צָרִיךְ לָדַעַת - 'לְיֵד אִשְׁתִּי אָסוּר לוֹמַר דְּבָרִים כָּאֵלֶּה'... עִינֵי אִשָּׁה נְשׂוּאוֹת לְאַהֲבַת בַּעְלָהּ, כָּל אִשָּׁה רוֹצָה לִהְיוֹת מִסְפָּר אַחַת בָּעוֹלָם אֵצֶל בַּעְלָהּ, וְאִם תִּגְרֹם לָהּ לְהַרְגִּישׁ שֶׁהִיא מִסְפָּר שְׁתַּיִם - אַתָּה תִּסְבֹּל...

כְּשֶׁהָאִשָּׁה שׁוֹמַעַת אֶת בַּעְלָהּ מַחְמִיא לְאִמָּא שֶׁלּוֹ עַל הָאֹכֶל, הִיא אוֹמֶרֶת לְעַצְמָהּ - 'כְּשֶׁאֲנִי הֲכַנְתִּי לוֹ אֹכֶל הוּא לֹא הֶעֱרִיךְ אוֹתִי כָּכָה, רַק אֶת אִמָּא שֶׁלּוֹ הוּא רוֹאֶה כָּל הַזְּמַן. אֵינִי חֲשׁוּבָה בְּעֵינָיו'.

לְכָל אִשָּׁה בָּעוֹלָם זֶה מַפְרִיעַ, וְזֶה נוֹרְמָלִי, כָּל אִשָּׁה בָּעוֹלָם רוֹצָה שֶׁבַּעְלָהּ יֹאהַב רַק אוֹתָהּ הֲכִי הַרְבֵּה בָּעוֹלָם. אִם אַתָּה אוֹמֵר לַאֲחוֹתָךְ שֶׁהִיא צְנוּעָה מְאֹד, אִשְׁתְּךָ מְבִינָה – 'נִרְאֶה שֶׁאֲנִי פָּחוֹת צְנוּעָה בְּעֵינָיו'.

כְּשֶׁאָדָם נוֹתֵן מַחְמָאָה לְאַחֵר, מִיָּד עוֹשָׂה הָאִשָּׁה חֶשְׁבּוֹן - 'לִי הוּא לֹא אָמַר אֶת זֶה, זֹאת אוֹמֶרֶת שֶׁאֲנִי לֹא...'. כָּל אִשָּׁה רוֹצָה לִהְיוֹת בְּטוּחָה שֶׁבַּעְלָהּ מַרְגִּישׁ - אֵין יוֹתֵר טוֹב בָּעוֹלָם מֵאִשְׁתִּי... אֵין בַּשְׁלָנִית יוֹתֵר טוֹבָה בָּעוֹלָם מֵאִשְׁתִּי...

אִם זֶה אֱמֶת אוֹ לֹא - זֶה לֹא מְשַׁנֶּה, הִיא רוֹצָה לִשְׁמֹעַ אֶת זֶה מִמְּךָ, כִּי אַתָּה שֶׁלָּהּ וְלֹא שֶׁל אַף אֶחָד אַחֵר בָּעוֹלָם... 'אִמָּא שֶׁלָּךְ, כְּבוֹדָהּ בִּמְקוֹמָהּ מֻנָּח... הִיא צַדִּיקָה, הִיא מְיֻחֶדֶת, הִיא הַכֹּל... אֲבָל אֲנִי הֲכִי חֲשׁוּבָה בְּעֵינֶיךָ, אַל תַּעֲלִים אוֹתִי מֵהַתְּמוּנָה. אֲנִי הַבַּשְׁלָנִית הַטּוֹבָה בְּיוֹתֵר בִּשְׁבִילְךָ, אֲנִי הַצְּנוּעָה בְּיוֹתֵר בִּשְׁבִילְךָ. וְאִם אַתָּה כְּבָר מַחְמִיא - תַּחְמִיא לִי יוֹתֵר, כִּי לִי מַגִּיעַ יוֹתֵר'.

וְהָאִשָּׁה רוֹצָה לִשְׁמֹעַ זֹאת מִבַּעְלָהּ - - -

נָכוֹן שֶׁעַד עַכְשָׁו הָיִיתָ רָגִיל לְפָרְגֵן לָכֶלֶם, הָיִיתָ רָגִיל לְהָגִיב עַל הַקְּשׁוּטִים שֶׁעָשׂוּ עַל הַשֻּׁלְחָן, לְהַחְמִיא לְכָל מִי שֶׁדָּאַג לְכָל דָּבָר קָטָן. תִּתְעַלֶּה עַל עַצְמְךָ, תְּשַׁפֵּר אֶת עַצְמְךָ, תִּלְמַד לָדַעַת אֵיךְ לְפָרְגֵן לְצַד הַשֵּׁנִי בְּחָכְמָה - בְּלִי לִפְגֹּעַ בְּדֶרֶךְ בְּאַף אֶחָד...

אֵצֶל אִמָּא שֶׁלְּךָ כְּשֶׁאָכַלְתָּ, בְּסִיּוּם הָאֹכֶל הָיִיתָ אוֹמֵר - 'אִמָּא, תּוֹדָה רַבָּה! הָאֹכֶל הָיָה טָעִים', וּמִמֶּשֶׁיךָ הָלְאָה. אֵצֶל הָאִשָּׁה זֶה לֹא מַסְפִּיק... הִיא רוֹצָה שֶׁתַּעֲמֹד וְתַגִּיד לָהּ - 'אִשְׁתִּי הַיְקָרָה! הָאֹכֶל שֶׁלָּךְ הוּא הַטָּעִים בְּיוֹתֵר בָּעוֹלָם'...

לְאִמָּא שֶׁלְּךָ לֹא הָיִיתָ צָרִיךְ לְהַגִּיד כַּמָּה בְּגָדֶיהָ יָפִים, אֵין זֶה הַתַּפְקִיד שֶׁלָּךְ, אֲבָל לְאַחַר שֶׁהִתְחַתַּנְתָּ, אַתָּה חַי עִם אִשָּׁה הָרוֹצָה שֶׁתַּגִּיד לָהּ: "אֵיזֶה כִּסּוּי רֹאשׁ יָפָה אַתְּ חוֹבֶשֶׁת".

אַתָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, פִּתְאֹם אַתָּה נִדְרָשׁ לְהַפְסִיק בְּאֶמְצַע הַלִּמּוּד כְּדֵי לְהִסְתַּכֵּל עַל אֵיזוֹ מִטְפַּחַת עִם מִשְׁבְּצוֹת וּלְהַבִּיעַ אֶת דַּעְתְּךָ לְגַבָּיו, מִלְּבַד מָה שֶׁמְּטֻפָּל עָלֶיךָ לִשְׁפֹּט כָּעֵת הַאִם הַמִּשְׁבְּצוֹת שֶׁל הַמִּטְפַּחַת מַתְאִימוֹת לַמִּשְׁבְּצוֹת שֶׁל הַחֲצָאִית. אוֹתְךָ זֶה מְמַשׁ לֹא מְעַנְיֵן...

אֲבָל לְאִשְׁתְּךָ זֶה חָשׁוּב מְאֹד...

תִּלְמַד לִהְיוֹת אָדָם טוֹב יוֹתֵר, תַּתְחִיל לְהִתְעַנְיֵן בְּמַשֶּׁהוּ שֶׁחָשׁוּב לַאֲחֵר גַּם אִם הוּא לֹא מְעַנְיֵן אוֹתְךָ, כִּי בְּכָךְ אַתָּה הוֹפֵךְ אֶת עַצְמְךָ לִהְיוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב, שֶׁפִּתְאֹם אַכְפַּת לְךָ מִמִּישֶׁהוּ אַחֵר, מִמִּישֶׁהוּ שׁוֹנֶה מִמְּךָ...

הָעֲלִילָה

קַבַּלְתָּ צַלַּחַת וְהִיא הָיְתָה קְצָת מְלֻכְלֶכֶת, אַתָּה יָכוֹל לָקַחַת אֶת הַצַּלַּחַת וּלְהַגִּיד - 'מַה זֶּה? כָּךְ שׁוֹטְפִים כֵּלִים? זֶה לֹא נָקִי'. עָשִׂיתָ זֹאת בְּתְמִימוּת, אֲבָל אַתָּה תְּשַׁלֵּם עַל זֶה בְּיֹקֶר, כִּי בְּאוֹתוֹ רֶגַע הָאִשָּׁה מַתְחִילָה בְּסֶרֶט... 'אָה! הַצַּלַּחַת לֹא נְקִיָּה... אֵינִי אִשָּׁה נְקִיָּה, אֵינִי יוֹדַעַת לִשְׁטֹף כֵּלִים... הוּא בְּוַדַּאי חוֹשֵׁב שֶׁהוּא הִתְחַתֵּן עִם אִשָּׁה שֶׁאֵינָהּ יוֹדַעַת לִשְׁמֹר עַל הַנְּקִיּוֹן'... וְאָז הִיא לוֹקַחַת וּמְפַתַּחַת אֶת זֶה לַנֶּקְדָּה הַחַמָּה בְּיוֹתֵר ... כַּנִּרְאֶה הוּא גַּם לֹא אוֹהֵב אוֹתִי'...

וְאָז הַבַּעַל בָּא וְשׁוֹאֵל: 'גְּבֶרֶת, שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה אֲנִי חַי אִתָּךְ, מִפְּנֵי שֶׁאָמַרְתִּי פַּעַם אַחַת אֵיזוֹ מִלָּה עַל אֵיזוֹ צַלַּחַת, זֶה אוֹמֵר שֶׁאֵינִי אוֹהֵב אוֹתָךְ???'

אַל תִּשְׁאַל שְׁאֵלוֹת... הִתְחַתַּנְתָּ עִם אִשָּׁה, וְכָךְ אִשָּׁה מַרְגִּישָׁה.

עַל זֶה אוֹמֵר שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ (מִשְׁלֵי כא, כג): "שֹׁמֵר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצָּרוֹת נַפְשׁוֹ" - לְפָנֶיךָ שֶׁאַתָּה מוֹצִיא מִלָּה מֵהַפֶּה, תַּחְשֹׁב. אַתָּה רוֹצֶה שֶׁאִשְׁתְּךָ תַּעֲשֶׂה דִּיאֶטָה, תַּגִּיד לָהּ: 'אִשְׁתִּי הַיְקָרָה! אֲנִי מַרְגִּישׁ שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת דִּיאֶטָה, אוּלַי תַּעְזְרִי לִי וְנַעֲשֶׂה הֶלִּיכָה בְּיַחַד, כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לִי חֵשֶׁק לַעֲשׂוֹת דִּיאֶטָה'...

אַתָּה רוֹצֶה לְהַעֲבִיר מֶסֶר, תַּעֲבִיר בְּחָכְמָה, אֲבָל בְּלִי לִפְגֹּעַ בַּצַּד הַשֵּׁנִי.

הַקָּבָּ"ה בָּרָא אֶת הָאִשָּׁה עִם צוּרַת חֲשִׁיבָה שׁוֹנָה מִן הַגֶּבֶר. אִם תַּגִּיד לְגֶבֶר - 'אַתָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת דִּיאֶטָה', הוּא לֹא יִתְרַגֵּשׁ מִזֶּה. הוּא יַגִּיד - 'בְּעִזְרַת ה' אֲנִי אֶעֱשֶׂה, ה' יַעְזֹר'. תַּגִּיד לְגֶבֶר - 'אֵינְךָ יוֹדֵעַ לְהִסְתַּפֵּר. אֵינְךָ יוֹדֵעַ לְהִתְלַבֵּשׁ', הוּא לֹא יִתְרַגֵּשׁ מִמְּךָ - 'בְּסֵדֶר! אֵינִי יוֹדֵעַ לְהִתְלַבֵּשׁ. מָה אִכְפַּת לִי'.

גֶּבֶר בָּנוּי שׁוֹנֶה לְגַמְרֵי מֵאִשָּׁה - - -

מֵאִדָּךְ, כְּשֶׁאוֹמְרִים בֶּן לְאִשָּׁה - הַכֹּל נִרְאֶה אַחֶרֶת... אִם מִישֶׁהוּ מִבַּחוּץ יַגִּיד לָהּ אֶת זֶה הִיא לֹא כָּל כָּךְ תִּפְגַּע, אֲבָל אִם זֶה בַּעְלָהּ - הִיא נִפְגַּעַת מְאֹד, כִּי הִיא אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ, וְחַשּׁוּבָה לָהּ הַדֵּעָה שֶׁלּוֹ.

בָּרֶגַע שֶׁאַתָּה זוֹרֵק מִלָּה, אַתָּה צָרִיךְ לְהָבִין שֶׁזֶּה כְּמוֹ חֵץ... חֵץ שֶׁאַתָּה יוֹרֶה וְהוּא נִכְנָס לָהּ עָמֹק לְתוֹךְ הַלֵּב... תִּשְׁמֹר עַל מָה שֶׁאַתָּה מוֹצִיא מֵהַפֶּה, וְאַל תִּפְגַּע בַּאֲחֵרִים. הַקָּבָּ"ה בָּרָא אֶת הָאִשָּׁה בְּצוּרָה כָּזוֹ, כְּדֵי שֶׁאֲנַחְנוּ, הַגְּבָרִים, נִלְמַד אֵיךְ לְדַעַת לְהִתְיַחֵס לָאִשָּׁה וְלִשְׁמֹר אֶת הַמִּלִּים שֶׁלֹּא יִפְגְּעוּ בַּצַּד הַשֵּׁנִי. **מתוך ספרו של הרב יגאל כהן "בחסדך בטחתי".**

פרטי ח-ן לתרומות: בנק מרכנתיל 17 , סניף 732 חשבון 73443 ע"ש יביע אומר

חדש! "המסעדה" מבית "יביע אומר"!
פרטים בגב העלון...
ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת \ לברכה \ רפואה \ הצלחה בטל:03-8000770
בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	19:32	19:30	19:33	19:30
יציאה:	20:23	20:21	20:24	20:20
ר"ת:	21:18	21:15	21:19	21:15

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 19:12

בית המדרש המרכזי
יביע אומר

שאלות ותשובות
ממורנו הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

שאלה: יש לנו בשכונה חנות פלאפל ואין שם תעודת כשרות, המוכר שאני מכיר אותו, קובע עיתים לתורה ומתפלל שלוש תפילות ביום, ואומר שכל המוצרים בד"ץ והוא בורר את החומוס ועושה כל מה שצריך לפי ההלכה אבל אין לו תעודת כשרות בעסק האם אפשר לאכול ממנו?

תשובה: בשלחן ערוך ביו"ד (סי' קיט) מבואר שאדם שהוא מוחזק בכשרות נאמן למכור דברים ולומר שהם כשרים אבל היום נהגו כולם לבקש תעודה, היות ולא כולם יודעים את פרטי המינים וההלכות וגם שלא את כולם אנחנו מכירים, וכמ"ש בכף החיים שם, מ"מ לפי ההלכה את האדם שמוחזק בכשרות דהיינו שאינו חשוד על עבירות מפורסמות ומתפלל ג' תפילות ביום (עיין בערוך השולחן סי' קיט) שפיר דמי לקנות ונאמן.

שאלה: הייתי בים, וכשחזרתי אמרו לי שצריך לברך על הים אם לא ראו אותו שלושים יום ואני לא ברכתי האם אני יוכל לברך בפעם הבאה שאני הולך אפילו שלא עברו 30 יום?

תשובה: אם היה בים ולא ברך הפסיד את הברכה, ויוכל לברך בפעם הבאה רק אם יעברו 30 יום שלא ראה, אז יברך שעשה את הים הגדול. כמבואר בביאור הלכה (סי' ריח סעי' א).

שאלה: הייתי בכנרת בגיל 11 וכמעט טבעתי וב"ה הצילו אותי ואני זוכר את המקרה וזוכר את המקום האם אני צריך לברך, שעשה לי נס במקום הזה שאני עובר שם?

תשובה: כל מי שקרה לו נס אפילו שזה היה בקטנותו צריך לברך (פעם בשלושים יום) שרואה את המקום "שעשה לי נס במקום הזה" ולכן גם אתה תברך, ולא רק זה אלא ג"כ כל יוצאי חלציך צריכים לברך "ברוך שעשה נס לאבינו במקום הזה", כמבואר כל זה בשו"ע (סי' ריח ס"ד) ויברך בלי שם ומלכות דרך נס שיוצא מגדר הטבע מברך בשם ומלכות כגון שהיה צמא ונברא לו מעיין וכיוצא בזה כמבואר במרן (שם סעי' ט).

שאלה: רציתי לדעת כל כמה זמן צריך לבדוק תפילין ומזוזות?

תשובה: מרן (ביו"ד סי' רצא) שמזוזה צריך לבדוק כל שלוש וחצי שנים היות ומצוי רטיבות ולחות וכ"ב, אבל תפילין מעיקר הדין אינם צריכים בדיקה לעולם אם בדק אותם בתחילה, היות ושמורים בתוך העור כמבואר במרן (בסי' לט סעי' י), מ"מ כתב במשנ"ב שם שראוי מידי פעם ופעם לשלוח ג"כ תפילין לבדיקה שמצוי קילקולו מפני הזיעה, ועוד בפרט אם היה איזה ריעותא כגון שנשפך מים או שהניח אותם בחום באוטו שעלול לפוצץ את האותיות שצריכים בדיקה וצריך זהירות הרבה בזה הזמן.

שאלה: אני הולך לבית מלון כשר אבל בחדר האוכל אני רואה שמי שמכין את החביתה זה גוי האם אני יכול לבקש ממנו שיכין לי חביתה או שזה בישולי גויים?

תשובה: כנראה שכשרות במלון סומכים על דברי הרמ"א (בסי' קיז) שסובר שמספיק שיהודי ידליק האש, אבל לבני ספרד צריך להקפיד כדברי מרן שם שיהודי ג"כ יניח על האש, ולכן לכתחילה יש להקפיד בזה שיהודי יכין את החביתה (ועיין ביב"א חלק ט יו"ד סעי' ו מה שכתב ללמד זכות על המקילים בזה בשעת הדחק).

הנהגות מרן
רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

ניצול הזמן של מרן

בתקופת בחרותו של מופת הדור, מרן הראשון לציון רבנו עובדיה יוסף זצ"ל, בישיבת "פורת יוסף", נסעו בני הישיבה לטיול בן כמה ימים כדי להחליף כוחות ללימוד תורה. מרן זצ"ל, לא נסע הוא נשאר לטייל בין דפי הגמרא...

הבחור, שלום כהן (כיום, נשיא מועצת חכמי התורה וראש ישיבת "פורת יוסף", הגאון רבי שלום הכהן שליט"א), גם לא יצא לטיול וכשהבחין כי חברו, חכם עובדיה יוסף, לא יוצא לטיול, שאלו: "מדוע אינך יוצא לטיול?"

ענה לו רבנו, "אני מתחיל כעת מסכת "בבא קמא" תראה כמה דפים אני אספיק עד שיחזרו!

כשבני הישיבה חזרו, חכם שלום הכהן שליט"א, ניגש אל שולחנו של מרן והבחין כי הגיע כבר לדף צ"ט! וזאת מלבד שאר מערכי הלימוד בהלכה שהיה לומד כבר אז (מתוך הספר הנפלא "מלך ביופיו").

זהו מוסר ההשכל לעשרות אלפי בני התורה הנמצאים בימים אלו בחופשת בין הזמנים, כיצד צומחים להיות גדולי ישראל!

"שולחן שבת ערוך", הרב שי שמח שליט"א

מעבר לסגולה
מאת הרב **אליהו עמר** שליט"א

רמזי המזוזה

מה טובו אוהליך יעקב

בפרשה מתארת התורה כיצד חפץ בלעם לקלל את עם ישראל, אך בכל פעם יצאו מפיו רק ברכות, ואומרת הגמרא (סנהדרין קה ע"ב) שברכותיו של בלעם התהפכו לקללה חוץ מברכה אחת שנותרה כברכתה המקורית, וזוהי ברכת (במדבר כד, ה) "מה טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל" המתייחסת לבתי כנסיות ובתי מדרשות. ושואל ה'זרע שמשון', מדוע הפסוק מוסיף את המלה 'מה', הרי ניתן להבין את הברכה ללא מלה זו כשיהיה כתוב "טבו אהליך יעקב".

הזהיר במזוזה

ומבאר על פי מה שכתב רבינו מנחם ריקאנטי (דברים ו, ט) המלה מזוזות כתובה בתורה 'מזזות', ונרמז בזה אותיות 'זז מות', כלומר שעל ידי המזוזה בפתח הבית מסתלק המות מהבית. וכן כשכותבים את המלה 'מזוזות' האותיות מ-ת הן האותיות החיצוניות, ואותיות זו-זז הן האותיות הפנימיות העולות בגימטריא עשרים ושש כמנין שם 'הויה', לרמוז בכך שבכח שם ה' זז המות מן הבית. וזה מה שמובא זהר הקדוש (פרשת בא לו ע"א) 'כתוב שמי על פתחיך' שבכח שם ה' להזיז המות ולהפרידו, ולכן נפסק להלכה בשלחן ערוך בהלכות מזוזה (יורה דעה סימן רפה, א) וזה לשונו 'וצריך ליזהר בה מאד, וכל הזהיר בה יאריכו ימיו וימי בניו, ואם אינו זהיר בה, יתקצרו' עכ"ל.

אין שלטון למות

עוד נפסק להלכה בשלחן ערוך (יורה דעה סימן רפו, ג), שבית הכנסת פטור ממזוזה אלא אם כן דרים בו, והטעם משום שכל עניינה של המזוזה הוא להפריד את המות, ובית הכנסת הוא מקום של חיים.

כעת מובן מדוע הפסוק בדוקא אמר "מה טבו" שעולה בגימטריא ששים ושמונה שזוהי גימטריא 'חיים', והתכוון בכך שהמקום שנותן חיים לעם ישראל הוא "אהליך יעקב".

הגנה מרוח רעה

מובא ב'בית יוסף' (יורה דעה סימן רפו) שבבית מדרשו של רבינו מאיר מרוטנבורג רבו של הרא"ש, היתה מזוזה למרות שבית המדרש פטור ממזוזה, והטעם מפני שכשהיה ישן שנת צהרים בבית מדרשו, היתה רוח רעה מבעתו, עד שתיקן מזוזה בפתח בית המדרש ומאז פסקה הרוח רעה מלבוא.

כעין זה מצאתי בשבחי האריז"ל (פרק ז הוצאת 'אהבת שלום') שרבי חיים ויטאל לאחר שהוציא דיבוק מגופה של אשה אלמנה, באו לפניו בני משפחתה וטענו שעדין הרוח מבעתת אותה בלילות וחוששים הם פן תזיק לה. רבי חיים ציוה עליהם לבדוק את מזוזות הבית, ואכן מצאו שלא היתה מזוזה בחדר, ולאחר שהניחו מזוזה בפתח החדר, הרוח הפסיקה להופיע.

האות א' ומשמעותה

שאלה נוספת שואל ה'זרע שמשון', מדוע הזכיר את שמו של יעקב אבינו בקשר לבית המדרש שאמר "אהליך יעקב". ומבאר, יעקב אבינו הוא כנגד מידת האמת, והמלה אמת מורכבת מאותיות 'א-מת' כשהאות א' רומזת לשם 'הויה', כמבואר בכתבי האריז"ל (אוצרות חיים שער טנת"א פ"ב) שהצורה הגרפית של האות א' מורכבת משתי אותיות י', והאות ו' באלכסון, העולים יחד בגימטריא עשרים ושש, לרמז שעל ידי שם 'הויה' זז המות. ועיין לעיל (פרשת תולדות אות י) מעשה מופלא שקרה בעיר קושטא עיר האמת.

סגולת יום ראש חודש

מטעם זה אומרת הגמרא (תענית ה ע"ב) על יעקב אבינו שלא מת, משום שניצוץ האמת עדיין בתוכו ומחיה אותו, וניתן לראות זאת גם מהגמרא (בבא קמא פה ע"ב) המספרת על אליהו הנביא שהיה מגיע כל יום לשיעורו של רבי יהודה הנשיא, אך ביום ראש חודש לא בא. כשהגיע למחרת שאלו 'רבי' מדוע לא בא אתמול, וענה לו אליהו הנביא שכל יום הולך הוא למערת המכפלה ומעיר את האבות הקדושים, נוטל את ידיהם כדי שיתפללו, ולאחר שמתפללים משכיבם על יצועם (עיין עוד בבא בתרא נח ע"א דברים מופלאים שראה רבי בנאה במערת המכפלה). אך ביום ראש חודש אינו מקים את כולם יחד, כדי שלא יתפללו על הגאולה מאחר וראש חודש הוא זמן המסוגל להחיש את הגאולה, משום כך לא בא לשיעור ביום ראש חודש. מכל מקום מגמרא זו מבואר שהאבות לא נפטרו, אלא הם בגדר 'ישני חברון'.

סגולה

וכתב הרמ"א (יורה דעה סימן רפה, ב) המנהג להניח יד על המזוזה ולומר את הפסוק בתהלים (קכא, ח) "ה' ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם".

בית המדרש המרכזי
יביע אומר

לאשת חיל

השם הוא טוב. נקודה.
היא לחוצה, דואגת.. למה כואב לה הראש? למה הרגליים מתנפחות? הפרנסה דחוקה.. והילדים? שיהיו בריאים.
מה עושים עם דאגות? עם לחצים? כיצד מתמודדים כשמגיע המחנק הזה לגרון ומאיים? אם כבר כולנו מבינות שההרגשה הפיזית הלא טובה מגיעה מההרגשה הפנימית, דיינו.. אך איך מתמודדים?
הבית כולו מרגיש קדרות, הילדים מרגישים טוב טוב את מצב רוחה של אימם, והבעל? חסר מוטיבציה לחלוטין. פשוט לא הולך.
ברגע שהאישה דואגת, לחוצה, מפחדת מדברים מסויימים.. ומצב רוחה כל כך ירוד שאין לה כוחות להיות נחמדה ולחייך.. מה עושים? הרי סיפורים כואבים שנשמע מאחרים לא יגמרו, הכאבים המוזרים לא יפסקו כל עוד לא נוריד את סף הלחץ בנפש.. הילדים לא יהיו "חיילים".. והחשוב ביותר – השמחה שלך לא תיפול משמיים!!! לא היא לא.. חייבים לעבוד קשה בשביל לקנות שמחה, להכניס אמונה לבית ולעודד את כל המשפחה זה רק על ידי מצב רוח טוב של האישה. אין מה לעשות, את משפיעה על כולם. אחריות? כן. אך מחמיאה!
ברגע שאישה מרגישה לא טוב, עצובה, מודאגת ולחוצה, כל הבית מרגיש זאת.. ולהפך – שהאישה שמחה, מאושרת, אופטימית ובעלת אמונה (!) – הבית כולו שמח ומלא בכוחות. אין אישה שלא ראתה זאת בחוש..
חובה עלינו, נשות החיל בדור הזה, למרות כל הניסיונות, למרות כל הסיפורים, למרות כל הקשיים והעטיפות העוטפות והמסתירות את האמת של הקב"ה – חובה עלינו להכניס את האמונה לחיינו ולביתנו.
בכוח, בלי לרצות, בלי לחכות לאף אחד חיצוני – רק את והשם יתברך, פשוט להכניס מחשבות חיוביות וטובות לראש.
ברגע שעולה מחשבה של חשש, פחד או קושי, מיד לומר לעצמנו (ניתן בקול רם) "השם אוהב אותי", "לא יקרה לי כלום כי השם אוהב אותי!", לא כי מגיע לי.. לא כי אני צדיקה.. אלא כי השם אבא שלי והוא אוהב אותי. הוא רחמן. הוא רוצה לעשות לי רק טוב.
לומר כל הזמן, בבית, בקול רם, לכל באי הבית, שהקב"ה הוא טוב, וכל מה שהוא עושה זה לטובה. לומר לבעל ולעצמנו שהכי חשוב בעולם זה שיש לנו אחד את השני. כל היתר זה שטויות.
כסף בא והולך, אל תלחיצי את בעלך שאין לך וחסר לך.. זה קשה לו מאוד. עול הפרנסה הוא על כתפיי הבעל, גם אם את עובדת, בכל זאת כל רצונו זה לתת לך ושלא יחסר לך כלום. ברגע שאת כל הזמן לא מרוצה ואומרת לו שחסר לך, זה קשה לו מאוד והמוטיבציה שלו לפעול יורדת משמעותית. בכל תחום. צריך לחזור ולומר בפני הבעל שהכי חשוב לך בעולם זה שיש לך אותו, את לא צריכה כלום בעולם חוץ ממנו, לא חסר לך כלום.. כל מה שיש לך זה בדיוק הכי טוב עבורך. רק כך מגיעה הברכה.
שהרי, אנחנו לא יכולים להביא כסף לביתנו, אנחנו בסך הכול עושים השתדלות.. הקב"ה מחליט כמה ברכה יהיה בכל 5 שקלים שנכנסים לכיס. כל אחת מכירה את החודשים שהכסף נגמר תוך שניה בלי לשים לב, ולעומתם, את החודשים המבורכים שיש לך מספיק ועודף.. הקב"ה הוא זה ששם את הברכה בעיסה. לא אנחנו. עלינו מוטל להשקיע במקומות הנכונים, להשקיע בבעל, בשלום בית, באמונה ובשמחה! זהו.
כשבאים לרב הגאון הגדול יגאל כהן שליט"א ומספרים לו על בעיות פרנסה, השאלה הראשונה שהוא שואל היא: "איך השלום בית?" הוא מפרט בספריו המדהימים את הקשר הישיר בין הפרנסה לשלום הבית. אם יש לך קשיים בפרנסה, תשקיעי בזוגיות ותראי ברכה.
ברגע שהקב"ה יראה שאת מסתכלת ומודה על הדברים הטובים שנתן לך, הוא לא יצטרך להביא ניסיונות, הוא רק ירצה לתת יותר ויותר.. כי בבית הזה מעריכים. מעריכים את הדברים החשובים באמת, את הבריאות, הרגליים, הידיים, הראיה והשמיעה.. את הבעל, והילדים! מתנות שלא מובן מאליו לקבל! לא מובן מאליו!
תנסי לומר לבעלך "אתה הכי חשוב לי בעולם, העיקר שיש לי אותך.. לא חסר לי כלום בחיים שאתה לצידי". ותראי איך זה פועל.. בדוק ומנוסה!
לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

פנינים מהפרשה

בלק פחד מזכות התורה של עם ישראל
"ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחך השור את ירק השדה" (כב, ד).
יש להבין, ממה נבעה פחדנותו של בלק, מלך מואב?
הגאון רבי רחמים מלמד הכהן זצ"ל, היה מחכמי וגאוני העיר "שיראז" שבפרס, בספרו הנפלא, "כסא רחמים" על התורה, הסביר שפחדנותו של בלק נבעה מכך שחשש שבני ישראל יירשו את ארצו כי הם עושים רצונו של מקום כאשר רמז בדבריו: "ילחכו" - אותיות "חיל", שחיילות ישראל יכבשו את מואב בזכות, "ילכו מחיל אל חיל" (תהילים פד, ח), בזכות שעם ישראל הולכים מבתי כנסיות לבתי מדרשיות ולומדים תורה אז שונאיהם כלים מאליהם. "הקהל את כל סביבותינו", "סביב- תנו", יקהילו קהילות, קהילות שיסובבו אותם בצבאות לנשלם מאדמתם והכל בזכות "תנו", שלומדים תורה, "תנו רבנן". "כלחך השור", "השור", אותיות: "שורה", שיושבים שורות, שורות על פי סדר חשיבותם בתורה ולומדים כמו שכתוב, "שררך אגן הסהר" (שיר השירים ז, ג). "ירק השדה", "ירק" - אותיות: יקר, זו התורה ש"יקרה היא מפנינים" (משלי ג, טו)ועוד ש"ירק" גימטרייה: "שי", ראשי תיבות: יראת שמים. בלק ידע שבזכות לימוד התורה ויראת השמים של ישראל הם זוכים לש"י עולמות ולבסוף גם ינצחו אותו לכן ביקש מבלעם שיקללם.
להיות מתלמידי אברהם אבינו
"ויקם בלעם בבוקר ויאמר אל שרי בלק לכו אל ארצכם כי מאן ה' לתתי להלך עמכם" (כב, יג). רבנו ה"אור החיים" הקדוש זיע"א, שאל מדוע התורה הדגישה שהיה זה בבוקרו של יום?
והסביר שבלעם רצה ששרי בלק יצאו מהר בבוקר כדי שלא יצטרך להאכילם ארוחה נוספת. כפי שאמרו רבותינו ז"ל (אבות פ"ה, מי"ט), עין טובה, ורוח נמוכה, ונפש שפלה, מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה, ורוח גבוהה, ונפש רחבה, מתלמידיו של בלעם הרשע. שהרי, אברהם אבינו אפילו בעת חוליו, ביום חמסין ושרב, הלך לחפש אורחים שיבואו להתארח אצלו ואילו בלעם הרשע רצה להיפטר מאורחיו, כמה שיותר מהר...
(מתוך הספר הנפלא "שולחן שבת ערוך", הרב שי שמח שליט"א את הספר ניתן להזמין בפלא': 054-8494380)

סיפור לשבת

זורע צדקות מצמיח ישועות-שלח לחמך...תמצאנו
מעשה בגביר עשיר שהיה שוכן כבוד בקצה שכונת מאה שערים סמוך לשער שכם בירושלים דדהבא ושמו מר אורנשטיין ועל שמו הוקדשו "בתי אורנשטיין" במרכז העיר. מר אורנשטיין כגודל עושרו כך גודל צדקתו והיה מחלק כספו לדלים ולנזקקים ולכל דבר מצוה בעין יפה וברוח נדיבה. פעם אחת ניגש אליו אדם שאין הפרוטה מצויה בכיסו ובקשה בפיו, בתו הגיעה לפרק האיש מקדש ואין לאל ידו להשיא אותה ובידו מכתבי המלצה מגדולי הדור שמצבו הכלכלי קשה מנשוא ואין בידו פרוטה לפרוטה ונפשו בבקשתו לסייע לו לצרכי החתונה. בראות הגביר את ההמלצות וכן שמע מפיו על מצבו הכלכלי, שאל אותו כמה כסף דרוש לצרכי החתונה? העני נקב בסכום הדרוש ולתדהמתו אמר העשיר: "אני אשלם את כל דמי החתונה"! העני שלא חלם לשמוע תגובה כזו לא ידע כיצד לעכל את הבשורה המשמחת והיה המום, כשראה כך מר אורנשטיין אמר לעני: "את כספי אני מוכן לתת בתנאי אחד", שאל העני "מה התנאי שכבודו מעמיד בפני"? אמר הגביר: אני מוכן לספסד את כל החתונה בתנאי שתזמין אותי לחתונה! צחק העני ואמר: "בודאי שאזמינך לחתונת בתי הרי החתונה תיערך בזכות נדבת לבך הטוב ומצד הכרת הטוב אני מחויב בכך". קיבל העני את הכסף ויצא מאת פני האדון עין במר בוכה ולב שמח על ששפר גורלו ומאשפות הרים אביון. בהגיע יום הכלולות יצא אבי הכלה שמח וטוב לב לאולם האירועים וכשהחתן והכלה עמדו מתחת לחופה טרם התחילו את טקס הנישואין לפתע נזכר אבי הכלה שמרוב טרדותיו שכח להזמין את הגביר מר אורנשטיין לארוע. הצטער מאוד על כך, ואז הבריק במוחו רעיון. לקח אבי הכלה את רשות הדיבור ואמר לקהל הנוכחים: רבותי! את חטאי אני מזכיר היום, להוי ידוע שאת הוצאות החתונה שאנו עומדים לערוך כעת שילם הגביר מר אורנשטיין הי"ו מכיסו והכל הודות לנדבת לבו הטוב של הגביר, ותנאי עשה עמי שאזמינו לחתונת בתי. אך ברוב טרדותי דווקא אותו שכחתי אשר מידו היתה לי זאת. לכן עצתי שנלך יחדיו עם התזמורת לביתו להביאו לכאן אחר כבוד בתופים ובמחולות, הקהל נאות לצאת לביתו של העשיר. באותה שעה אירע דבר נורא בביתו של הגביר העשיר, הגיעו שודדים ערבים ובאיומי אקדח דרשו שיתן להם את כל כספו. כשראה העשיר שכלתה אליו הרעה בלית ברירה פתח בפניהם את הכספת והם רוקנו אותה והניחו את כל תכולתה על השולחן, אך הם לו הסתפקו בכך ודרשו את כל הזהב והתכשיטים של רעייתו וגם זאת נתן להם אך הם דרשו עוד ועוד

המשך בעמוד האחרון

המשך סיפור

ומכיון שלא נענו כרצונם כפתו את הגביר ואת רעייתו וקשרו אותם בחבלים למיטה והמשיכו לאיים עליהם שאם לא יתנו עוד כסף ותכשיטים שם תהיה קבורתם. בנתיים הגיע הפמליא מהאולם כדי להביא את הגביר לאולם האירועים בקול מצהלות חתנים. כשמוע השודדים קול המולה בחוץ חשבו שהדבר נודע למשטרה והיא דולקת אחריהם ומרוב פחד השאירו הערבים את כל הכסף על השולחן וכל עוד רוחם בם נשאו את רגליהם ונסו על נפשם בידיים ריקות. אבי הכלה שלא הבחין בנעשה דפק על דלת ביתו של הגביר ולא שמע תגובה אך ראה שהדלת לא נעולה ובלית ברירה נכנס פנימה והופתע לראות את הגביר ורעייתו כפותים למיטה. מיד שיחרר אותם מכבליהם ושמע מפיהם את הקורות אותם, אמר הגביר שאלמלא הגיעו הפמליא הנה בתוך ובכינור והקימו רעש ומהומה כפסע היה בינם ובין המות ורק בזכותם נשארו בחיים וגם כל כספם וזהבם וקויים בו הפסוק:"וצדקה תציל ממות"(משלי יא ד).

א.ח. אלפסי

הגיע משלוח של קרוב ל-200,000 אלף דיסקים

למלוקה גינס לצילי הדגים

קח חלק ותהיה שותף בזה.
בתרומה של 1200 ש"ח אתה שותף ב2000 דיסקים
אפשר לחלק ל-12 תשלומים

03-8000-770

בשעה טובה נפתחה המסעדה מבית "יביע אומר"

המאכילה מידי צהריים אנשים אשר אין ידם משגת לאכול ארוחה חמה,
יש לכם שמחה? סעודת מצוה? אזכרה?
רוצים לתרום לעילוי נשמת? לרפואה? וכד'
תרמו סעודת עניים ותיהיו שותפים במצוה הגדולה!

לתרומות חייגו:
טל': 03-8000770
תזכו למצוות

עזרה למשפחות נזקקות לכבוד שבת

רוצים לשמח משפחה נזקקת שבת שלמה?
בתרומה של 500 ש"ח
אנו נעשה קניות ונעביר להם בשמכם

03-8000770

ענפים
נותן לך מענה!

מנסים להתחזק וצריכים הכוונה?
יש לכם שאלה הלכתית ואין לכם את מי לשאול?
מחפשים שידוך?
צריכים הכוונה בנושא שלום בית?

ארגון ענפים
בראשות הרב יגאל כהן שליט"א
יעזרו לכם למצוא את התשובה
ע"י מומחים ורבנים.

צרו קשר:
03-8000-770

רשימת השיעורים השבועית של הרב יגאל כהן שליט"א:

יום א' ד'
שיעור גברים בפתח תקוה
בשעה 19:30
במרכז פסגות רח' גליס 37
כניסה חופשית לגברים

יום שלישי
השיעור השבועי בבני ברק
בשעה 22:30
בבית מדרש יביע אומר
רח' הרב עוזיאל 41 בני ברק
כניסה חופשית
לנשים וגברים בהפרדה